

Het was donker. De wind huilde en Remi huilde ook.

Arme Remi. Een verdwaald hondje, helemaal alleen, zonder thuis.

Het enige wat hij had, was een rood sjaaltje.

De regen viel op zijn pikzwarte vacht en het gras
onder zijn pootjes was koud.

Hij keek hoe een blaadje door de lucht dwarrelde

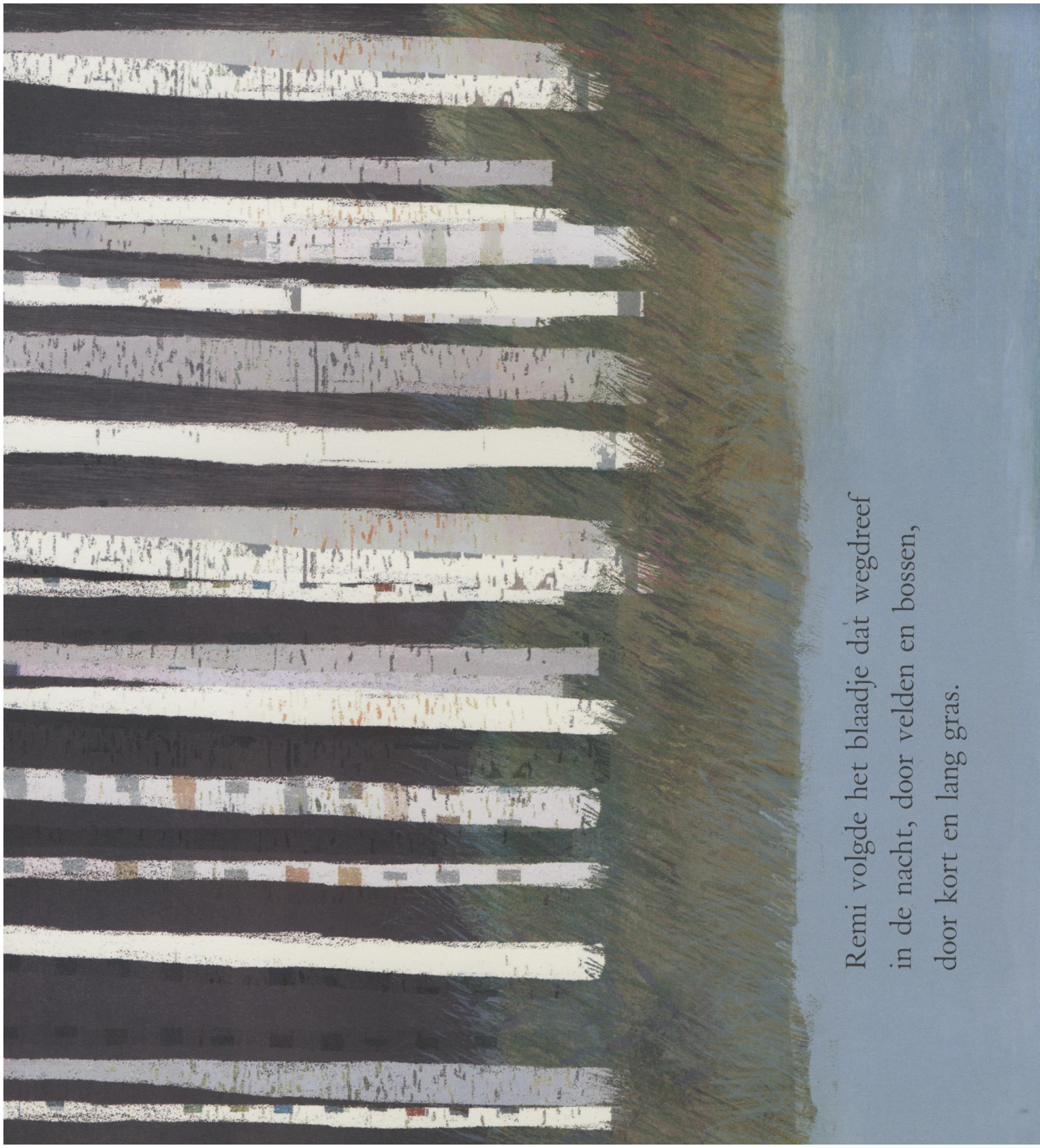
en zachtjes landde op het water.

Het danste in het stromende water. Het wiebelde
en draaide en dreef langzaam weg.

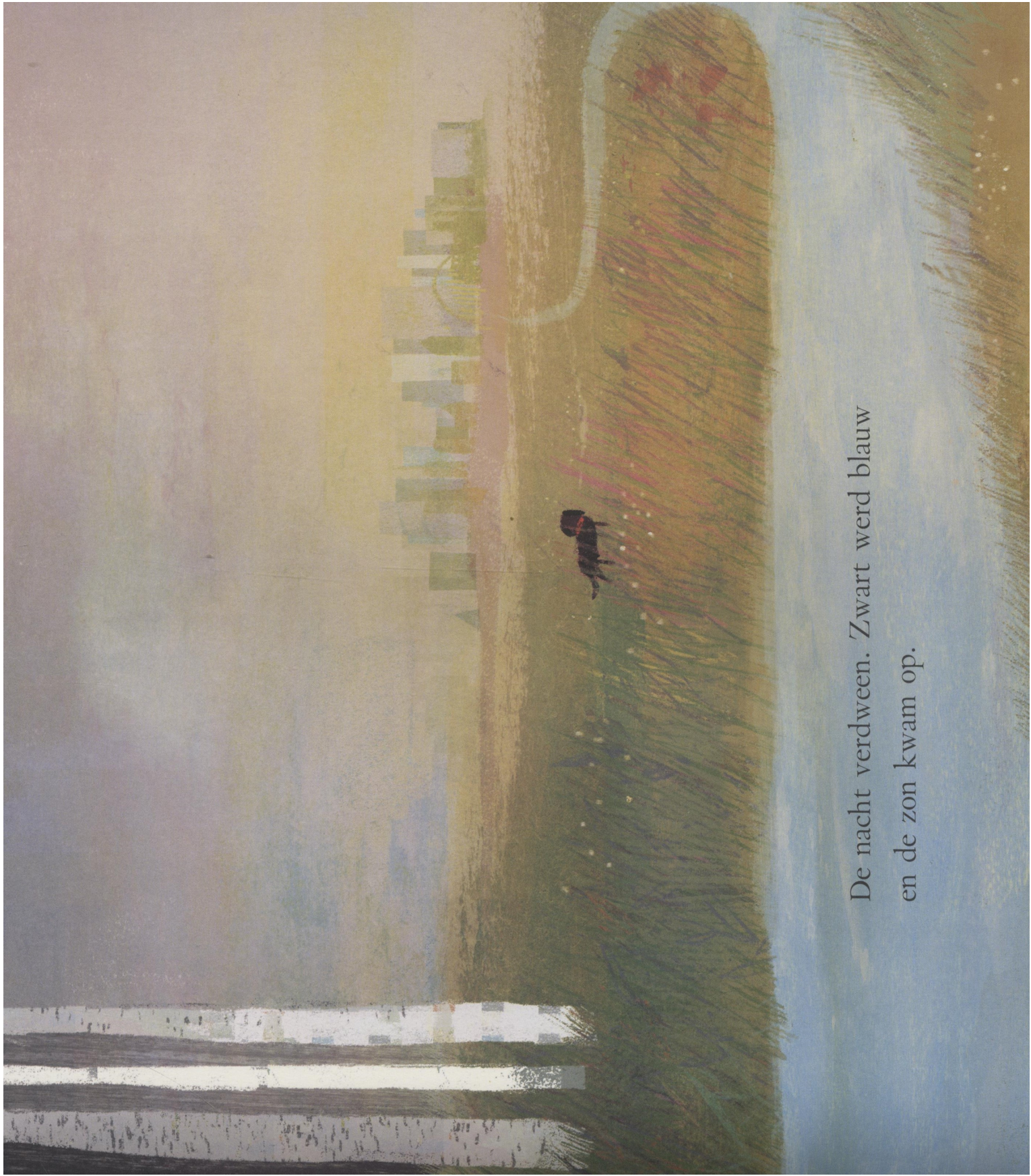

Dat blaadje heeft een plek om
naartoe te gaan, dacht Remi.

Maar ik dan?

Remi volgde het blaadje dat wegdreef
in de nacht, door velden en bossen,
door kort en lang gras.

De nacht verdween. Zwart werd blauw
en de zon kwam op.

Het water dat zo zachtjes kabbelde, stroomde
nu heel hard bij Remi vandaan.
Het blaadje was opeens verdwenen.

De grond onder zijn pootjes voelde hier anders aan.

Tip, Tip, Tip, Tip, Tip, Tip, Tip, Tip

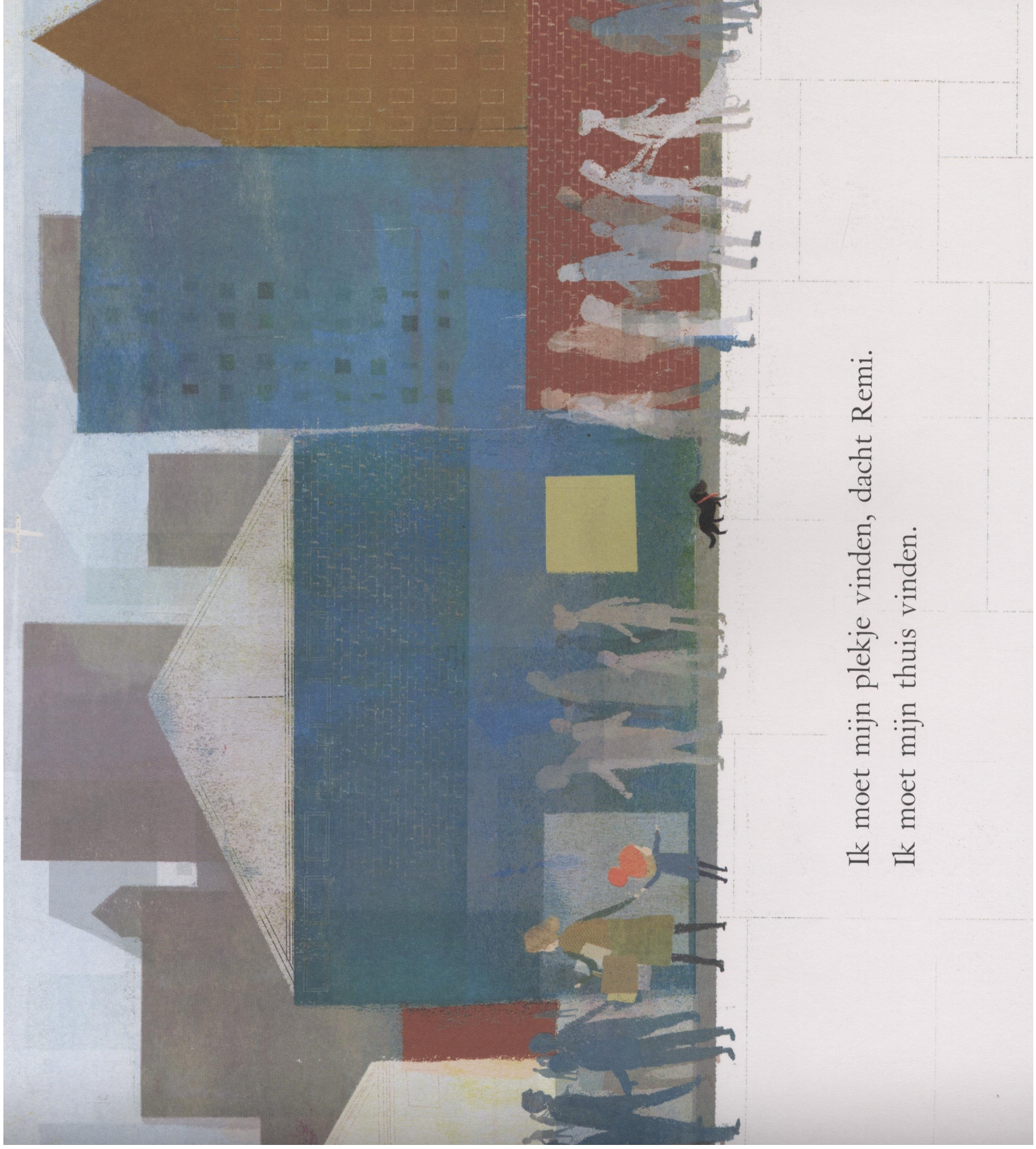
deden zijn nagels op de straten van de stad.

Mensen liepen haastig langs hem heen.

Iedereen moest ergens naartoe.

Ik moet mijn plekje vinden, dacht Remi.

Ik moet mijn thuis vinden.